

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 28 stycznia 1972 r.

Nr 5

TREŚĆ:
Poz.:

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

25 — nr 11 z dnia 11 stycznia 1972 r. w sprawie gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw widowiskowych	69
26 — nr 13 z dnia 14 stycznia 1972 r. w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących, opiekujących się małymi dziećmi	72
27 — nr 14 z dnia 14 stycznia 1972 r. w sprawie zasiłków z ubezpieczenia społecznego za czas opieki nad dzieckiem	73

UCHWAŁA KOMITETU OBRONY KRAJU

28 — z dnia 21 grudnia 1971 r. w sprawie formacji samoobrony	73

ZARZĄDZENIA:

29 — Ministra Finansów z dnia 4 stycznia 1972 r. zmieniające zarządzenie w sprawie klasyfikacji dochodów i wydatków budżetu centralnego i budżetów terenowych	77
30 — Ministra Finansów z dnia 4 stycznia 1972 r. zmieniające zarządzenie w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia nabycia niektórych praw majątkowych od podatku od nabycia praw majątkowych	78
31 — Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1972 r. w sprawie nieodpłatnego przekazywania niektórych ruchomych składników majątkowych przez państwowe jednostki organizacyjne	78
32 — Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 23 grudnia 1971 r. w sprawie utworzenia oddziału pocztowego Urzędu Celnego w Szczecinie	79
33 — Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 10 grudnia 1971 r. w sprawie uznania za rezerwat przyrody	79

OBWIESZCZENIA:

34 — Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 19 stycznia 1972 r. w sprawie kursów dewiz i pieniędzy zagranicznych	81
35 — Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 29 grudnia 1971 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych Polskich Norm	82

25

UCHWAŁA Nr 11 RADY MINISTRÓW

z dnia 11 stycznia 1972 r.

w sprawie gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw widowiskowych.

Na podstawie art. 9 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 18, poz. 111), art. 16 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. Nr 72, poz. 356) i art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 25 listopada 1970 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 29, poz. 244) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Uchwała określa zasady gospodarki finansowej następujących przedsiębiorstw widowiskowych, podległych radom narodowym, nadzorowanych przez Ministra Kultury i Sztuki:

- 1) teatrów dramatycznych i lalkowych,
- 2) teatrów muzycznych,
- 3) oper,
- 4) operetek,
- 5) filharmonii i orkiestr symfonicznych,
- 6) zespołów pieśni i tańca,
- 7) estrad i
- 8) wojewódzkich zarządów kin, zwanych dalej „przedsiębiorstwami”.

2. Uchwała określa również zasady gospodarki finansowej przedsiębiorstw widowiskowych, podległych Ministrowi Kultury i Sztuki.

3. Użyte w uchwale określenie „prezydium rady narodowej” oznacza prezydium właściwej rady narodowej, której podlega przedsiębiorstwo.

§ 2. 1. Zysk przedsiębiorstwa podlega podziałowi na następujące cele:

- 1) odpis na fundusz materialnej zachęty — na podstawie odrębnych przepisów,
- 2) wpłatę z zysku do budżetu,
- 3) odpis na finansowanie zapasów,
- 4) odpis na fundusz inwestycyjno-remontowy.

2. Przepis ust. 1 pkt 1 nie ma zastosowania do wojewódzkich zarządów kin.

3. Przedsiębiorstwo przekazuje należne wpłaty z zysku do budżetu według ustalonej przez prezydium rady narodowej normy procentowej określonej w stosunku do zysku planowanego i zastosowanej do zysku faktycznie osiągniętego, zmniejszonego o zysk niezależny od działalności przed-

siębiorstwa i zysk nieprawidłowy oraz o odpis na fundusz materialnej zachęty; zbiorczą normę wpłaty z zysku przedsiębiorstw do budżetu ustala Minister Finansów w porozumieniu z prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej.

4. Przedsiębiorstwo dokonuje odpisu na finansowanie zapasów według rzeczywistej relacji procentowej, która zachodziła w ciągu trzech lat przed wejściem w życie uchwały między wzrostem zapasów w granicach sfinansowania funduszem własnym w obrocie a wzrostem wartości sprzedaży usług oraz na podstawie wzrostu wartości sprzedaży usług w latach następnych; relację tę ustala dla przedsiębiorstwa prezydium rady narodowej. Relacja może być skorygowana w przedsiębiorstwach, w których dynamika środków obrotowych w ubiegłych latach wykazywała duże wahania i nieprawidłowości.

5. Przedsiębiorstwo dokonuje odpisu na fundusz inwestycyjno-remontowy według procentowego wskaźnika liczonego od wartości brutto środków trwałych zaliczonych do grupy 3—7 klasyfikacji środków trwałych, ulegającego odpowiedniemu zwiększeniu w zależności od stopnia umorzenia środków trwałych. Procentowe wskaźniki w stosunku do wartości środków trwałych i ich umorzenia określa dla poszczególnych przedsiębiorstw prezydium rady narodowej.

6. Po potrąceniu odpisów przewidzianych w ust. 1 część pozostałości zysku przedsiębiorstwa podlega przekazaniu na fundusz rezerwowy przedsiębiorstw widowiskowych (§ 14) według normy ustalonej przez prezydium rady narodowej. Różnica pozostająca w przedsiębiorstwie przeznaczona jest na zwiększenie funduszu własnego w obrocie oraz na dodatkowe zasilenie funduszu inwestycyjno-remontowego. Dodatkowy odpis na fundusz inwestycyjno-remontowy nie może być większy od odpisu określonego w ust. 5.

§ 3. 1. Przedsiębiorstwo planowo-deficytowe otrzymuje z budżetu rady narodowej dotację na:

- 1) pokrycie planowanej straty, wynikającej z działalności przedsiębiorstwa,
- 2) finansowanie wzrostu zapasów w wysokości określonej w § 2 ust. 4.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo planowo-deficytowe zmniejszy planowaną stratę, kwotę odpowiadającą zmniejszeniu straty przeznacza się na:

- 1) fundusz materialnej zachęty — na podstawie odrębnych przepisów,
- 2) fundusz rezerwowy przedsiębiorstw widowiskowych (§ 14) według normy ustalonej przez prezydium rady narodowej,
- 3) zwiększenie funduszu własnego w obrocie,
- 4) zwiększenie funduszu inwestycyjno-remontowego.

Dodatkowy odpis na zasilenie funduszu inwestycyjno-remontowego nie może być większy od odpisu określonego wskaźnikiem, o którym mowa w § 2 ust. 5.

3. Przepis ust. 2 pkt 1 nie ma zastosowania do wojewódzkich zarządów kin.

4. W razie przekroczenia przez przedsiębiorstwo planowanej straty kwota odpowiadająca zwiększeniu straty zmniejsza fundusz własny w obrocie.

§ 4. 1. Przed rozliczeniem zysk lub strata podlega weryfikacji w celu wyeliminowania:

- 1) zysku niezależnego od działalności przedsiębiorstwa,
- 2) zysku nieprawidłowego.

2. Za zysk niezależny od działalności przedsiębiorstwa uważa się zysk osiągnięty w wyniku zmian cen, taryf i opłat, stawek amortyzacyjnych lub stawek ubezpieczeniowych, jeżeli decyzje w sprawie tych zmian ustalają, że jest to zysk

niezależny od działalności przedsiębiorstwa, oraz w wyniku zmian metodologicznych i organizacyjnych.

3. Za zysk nieprawidłowy uważa się zysk osiągnięty przez przedsiębiorstwo w sposób naruszający interes społeczny lub obowiązujące przepisy, np. wskutek nieuzasadnionego obniżenia nakładów na bezpieczeństwo i higienę pracy, niewykonania planu remontów bieżących, niedokonywania prawidłowych odpisów amortyzacyjnych.

4. W przedsiębiorstwie planowo-deficytowym za zysk niezależny od działalności przedsiębiorstwa i za zysk nieprawidłowy uważa się zmniejszenie planowanej straty, uzyskane w sposób określony w ust. 2 i 3.

5. Zysk niezależny od działalności przedsiębiorstwa podlega wpłacie:

- 1) w wysokości 100% do budżetu rady narodowej, jeżeli zysk ten został ujawniony przez organy kontroli zewnętrznej, bank lub wydział finansowy prezydium rady narodowej,
- 2) w wysokości 70% do budżetu rady narodowej i 30% na rachunek funduszu rezerwowego przedsiębiorstw widowiskowych, jeżeli zysk ten został ujawniony przez samo przedsiębiorstwo.

6. Zysk nieprawidłowy podlega wpłacie:

- 1) na rachunek funduszu rezerwowego przedsiębiorstw widowiskowych w kwocie odpowiadającej 125% tego zysku i w 25% do budżetu rady narodowej, jeżeli zysk ten został ujawniony przez organy kontroli zewnętrznej, bank lub wydział finansowy prezydium rady narodowej,
- 2) w wysokości 100% na rachunek funduszu rezerwowego przedsiębiorstw widowiskowych, jeżeli zysk ten został ujawniony przez samo przedsiębiorstwo.

7. Dochody budżetów terenowych z tytułu zysków określonych w ust. 5 i 6 podlegają na podstawie upoważnienia ustawowego rozliczeniu z dochodami wyrównawczymi rad narodowych.

§ 5. W wypadku realizacji zleconych poza planem imprez o szczególnej wartości społecznej przedsiębiorstwo powinno otrzymać od zleceńodawcy dopłatę na pokrycie dodatkowych kosztów imprezy.

§ 6. 1. Przedsiębiorstwo tworzy:

- 1) fundusz statutowy,
- 2) fundusz inwestycyjno-remontowy.

2. Przedsiębiorstwo może tworzyć inne fundusze na podstawie odrębnych przepisów.

§ 7. 1. Fundusz statutowy odzwierciedla wartość środków trwałych, wartości niematerialne i prawne oraz wartość środków obrotowych i zachodzące w nich zmiany.

2. Zwiększenie lub zmniejszenie funduszu statutowego następuje w wypadkach określonych przez Ministra Finansów.

§ 8. 1. Fundusz statutowy powinien równać się co najmniej wartości netto posiadanych środków trwałych, zmniejszonej o dotyczące tych środków zobowiązania z tytułu kredytu bankowego, zaciągniętego na określone zadania inwestycyjne, wartościom niematerialnym i prawnym oraz środkiem obrotowym w części podlegającej sfinansowaniu funduszem własnym w obrocie.

2. W przedsiębiorstwie nowo utworzonym fundusz statutowy stanowi równowartość otrzymanych nieodpłatnie środków trwałych i środków obrotowych oraz dotacji z budżetu rady narodowej na nabycie tych środków.

§ 9. Przez fundusz własny w obrocie należy rozumieć różnicę między funduszem statutowym a wartością netto środków trwałych, zmniejszoną o dotyczące tych środków zo-

bowiązania z tytułu kredytu bankowego, zaciągniętego na określone zadania inwestycyjne, oraz wartościami niematerialnymi i prawnymi.

§ 10. 1. Fundusz inwestycyjno-remontowy tworzy się z:

- 1) odpisu z zysku,
- 2) części amortyzacji przeznaczonej do dyspozycji przedsiębiorstwa,
- 3) dochodów z likwidacji i sprzedaży środków trwałych,
- 4) dotacji z terenowego funduszu inwestycyjnego,
- 5) innych źródeł określonych odrębnymi przepisami.

2. Przedsiębiorstwo planowo-deficytowe może przeznaczyć na fundusz inwestycyjno-remontowy także środki, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt 4.

3. Dotacje z terenowego funduszu inwestycyjnego mogą być udzielane do wysokości określonej wskaźnikiem, o którym mowa w § 2 ust. 5, przedsiębiorstwom planowo-deficytowym oraz pozostałym przedsiębiorstwom, jeżeli osiągnięty przez te przedsiębiorstwa zysk nie wystarcza na dokonanie odpisu na fundusz inwestycyjno-remontowy w wysokości określonej wskaźnikiem.

4. Fundusz inwestycyjno-remontowy służy do finansowania inwestycji przedsiębiorstwa nie związanych z działalnością socjalną i kapitalnych remontów środków trwałych.

5. Zasady wykorzystywania funduszu inwestycyjno-remontowego przedsiębiorstw regulują przepisy o finansowaniu inwestycji i kapitalnych remontów jednostek państwowych.

§ 11. 1. Do środków obrotowych przedsiębiorstwa zalicza się materiały wraz z kosztami zakupu, produkcję nie zakończoną, wyroby gotowe oraz koszty przyszłych okresów, zwane dalej „zapasami”.

2. Zapasy przedsiębiorstwo powinno finansować w 70% funduszem własnym w obrocie; w pozostałej części zapasy mogą być pokrywane kredytem bankowym. Dla ustalenia stopnia sfinansowania zapasów funduszem własnym w obrocie i kredytem bankowym przyjmuje się przeciętny roczny stan zapasów wynikający z podzielenia przez 5 sumy stanu zapasów na początek roku i na koniec każdego kwartału. Wielkość funduszu własnego w obrocie ustala się według stanu na koniec roku. Dla ustalenia stopnia finansowania zapasów kredytem bankowym przyjmuje się różnicę między przeciętnym rocznym stanem zapasów a wielkością funduszu własnego w obrocie na koniec roku.

3. Jeżeli stopień sfinansowania zapasów kredytem bankowym wynosi powyżej 35% wartości tych zapasów, bank podwyższy oprocentowanie kredytu udzielonego na finansowanie tych zapasów w następującej wysokości:

- 1) od 1 do 2% wartości kredytów w stosunku rocznym, jeżeli stopień sfinansowania zapasów kredytem bankowym ukształtował się w granicach 35—40% wartości tych zapasów,
- 2) od 2 do 6% wartości kredytów w stosunku rocznym, jeżeli stopień sfinansowania zapasów kredytem bankowym ukształtował się powyżej 40% wartości tych zapasów.

4. Jeżeli stopień sfinansowania zapasów kredytem bankowym wynosi poniżej 25% wartości tych zapasów — bank obniży oprocentowanie udzielonego na ich finansowanie kredytu. Obniżenie oprocentowania powinno wynosić od 1 do 2% wartości kredytów w stosunku rocznym.

5. Decyzję o podwyższeniu lub obniżeniu oprocentowania bank obowiązany jest przekazać przedsiębiorstwu nie później niż w ciągu 15 dni od daty otrzymania rocznego sprawozdania finansowego. Dodatkowe lub zbonifikowane oprocentowanie przedsiębiorstwo zarachowuje w ciężar lub na dobro rachunku wyników roku, którego oprocentowanie dotyczy.

6. Bank może pobierać podwyższone odsetki od całości lub części kredytów obrotowych w innych wypadkach niż określone w ust. 3. W szczególności bank może pobierać podwyższone odsetki w razie powstania lub nieupłynnienia zapasów nieprawidłowych albo innego rodzaju niegospodarności przedsiębiorstwa.

7. W razie zastosowania przez bank podwyższonego oprocentowania przedsiębiorstwo traci prawo do ulg w okresie obowiązywania podwyższonej stopy procentowej.

8. Jeżeli stopień sfinansowania zapasów kredytem bankowym ukształtował się na koniec roku powyżej 50% wartości zapasów, wówczas przedsiębiorstwo w porozumieniu z bankiem finansującym obowiązane jest przedłożyć do akceptacji prezydium rady narodowej program poprawy sytuacji finansowej, określający odpowiednie środki zmierzające do usunięcia nieprawidłowości w gospodarce przedsiębiorstwa.

9. Jeżeli przedsiębiorstwo nie przedstawi w ustalonym przez bank terminie programu poprawy lub jeżeli zastosowane w tym celu środki nie dały wyniku, bank może odmówić dalszego kredytowania przedsiębiorstwa i zażądać spłaty udzielonych kredytów.

10. O zamiarze odmowy dalszego kredytowania przedsiębiorstwa i o zamiarze żądanej spłaty udzielonych kredytów bank zawiadamia prezydium rady narodowej.

§ 12. 1. Bank udzielając przedsiębiorstwu kredytów zmniejsza ich wysokość o występujące w przedsiębiorstwie zobowiązania prawidłowe.

2. Do zobowiązań prawidłowych zalicza się nie przeterminowane zobowiązania przedsiębiorstwa, w szczególności z tytułu:

- 1) płac,
- 2) ubezpieczeń społecznych,
- 3) rozliczeń międzyokresowych biernych,
- 4) rozliczeń za dostawy, roboty i usługi,
- 5) wpłat z zysku na rzecz budżetu.

§ 13. 1. Przedsiębiorstwo uzupełnia fundusz własny w obrocie z odpisów części osiągniętego zysku zaliczkowo na podstawie kwartalnych sprawozdań finansowych i ostatecznie na podstawie rocznego zatwierdzonego sprawozdania finansowego oraz z dotacji z funduszu rezerwowego przedsiębiorstw widowiskowych z budżetu rady narodowej.

2. Jeżeli fundusz własny w obrocie przedsiębiorstwa na koniec roku ukształtował się poniżej 60% przeciętnego rocznego stanu zapasów, wówczas powstały niedobór funduszu własnego w obrocie podlega pokryciu w tych granicach z budżetu rady narodowej.

3. Udzielenie dotacji budżetowej, o której mowa w ust. 2, może nastąpić po uprzednim dokonaniu przez prezydium rady narodowej szczegółowej analizy przyczyn powstania w przedsiębiorstwie niedoboru funduszu własnego w obrocie i określeniu środków zmierzających do uzdrowienia gospodarki finansowej przedsiębiorstwa.

§ 14. 1. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej tworzy fundusz rezerwy przedsiębiorstw widowiskowych.

2. Funduszem, o którym mowa w ust. 1, dysponuje wydział kultury prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

3. Fundusz rezerwy tworzy się z części zysku, o której mowa w § 2 ust. 6, oraz z części kwoty odpowiadającej zmniejszeniu planowanej straty (§ 3 ust. 2 pkt 2).

4. Na fundusz rezerwy przekazuje się także:

- 1) część zysków niezależnych od działalności przedsiębiorstw,
- 2) zyski nieprawidłowe przedsiębiorstw.

5. Fundusz rezerwowy przeznacza się na udzielanie przedsiębiorstwom pożyczek lub dotacji na sfinansowanie środków obrotowych, jeżeli ich fundusze własne w obrocie nie pokrywają 70% wartości zapasów, w szczególności na pokrycie niedoborów funduszy własnych w obrocie powstałych na skutek poniesionych strat niezależnych od działalności przedsiębiorstw lub innych nieprzewidzianych przyczyn powodujących w ciągu roku zmniejszenie funduszy własnych w obrocie; pożyczki i dotacje mogą być udzielane zaliczkowo w ciągu roku.

§ 15. Przepisy § 2—14 stosuje się odpowiednio do gospodarki finansowej przedsiębiorstw podległych Ministrowi Kultury i Sztuki oraz ich rozliczeń z budżetem centralnym.

§ 16. Uwzględniając specyficzne warunki przedsiębiorstw wymienionych w § 1 Minister Finansów, działając na wniosek Ministra Kultury i Sztuki lub prezydium wojewódzkiej rady narodowej albo też z własnej inicjatywy, może wprowadzić w stosunku do niektórych przedsiębiorstw odstępstwa od przepisów uchwały.

§ 17. Minister Finansów określi zasady dokonania jednorazowego rozliczenia funduszy przedsiębiorstw w związku z wejściem w życie przepisów niniejszej uchwały.

§ 18. 1. Przedsiębiorstwa określone w § 1 obowiązują odrębne przepisy w zakresie:

- 1) finansowania inwestycji i remontów ze zmianami wynikającymi z niniejszej uchwały,
- 2) finansowania działalności socjalnej.

2. Do rozliczeń przedsiębiorstw widowiskowych z budżetem stosuje się przepisy o rozliczeniach przedsiębiorstw państwowych.

§ 19. Przepisy uchwały dotyczące prezydiów wojewódzkich rad narodowych stosuje się do prezydiów rad narodowych miast wyłączonych z województw.

§ 20. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i dotyczy gospodarki finansowej począwszy od 1 stycznia 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

26

UCHWAŁA Nr 13 RADY MINISTRÓW

z dnia 14 stycznia 1972 r.

w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących, opiekujących się małymi dziećmi.

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Pracownica, która jest zatrudniona w danym zakładzie pracy co najmniej 12 miesięcy, może wystąpić do zakładu o udzielenie jej po zakończeniu urlopu macierzyńskiego nieprzerwanego urlopu bezpłatnego w wymiarze do 3 lat, w celu umożliwienia jej sprawowania opieki nad dzieckiem, najdłużej jednak do ukończenia przez nie 4 lat życia.

2. Jeżeli pracownicy został na jej wniosek udzielony urlop bezpłatny w mniejszym wymiarze niż wynikający z przepisu ust. 1, pracownica może uzyskać za zgodą zakładu pracy dalszy bezpłatny urlop, jednak w wymiarze nie przekraczającym łącznie norm określonych w ust. 1.

§ 2. 1. Zakład pracy obowiązany jest udzielić pracownicy urlopu bezpłatnego (§ 1 ust. 1) w terminie przez nią wskazanym, a po zakończeniu tego urlopu zatrudnić ją na stanowisku równorzędnym pod względem wynagrodzenia.

2. Pracownica powinna wystąpić z wnioskiem o udzielenie jej urlopu bezpłatnego co najmniej na dwa tygodnie przed wskazanym przez siebie terminem rozpoczęcia urlopu. Z wnioskiem takim pracownica może wystąpić jeszcze przed zakończeniem urlopu macierzyńskiego.

§ 3. W czasie urlopu bezpłatnego pracownica zachowuje dla siebie i członków rodziny prawo do świadczeń społecznej służby zdrowia oraz prawo do zasiłków rodzinnych na warunkach ogólnie obowiązujących.

§ 4. Pracownica może zrezygnować z udzielonego jej urlopu bezpłatnego:

- 1) w każdym czasie — za zgodą zakładu pracy,
- 2) po uprzednim zawiadomieniu zakładu pracy najpóźniej na 30 dni przed zamierzonym podjęciem pracy.

§ 5. Zakład pracy nie może rozwiązać stosunku pracy z pracownicą w czasie urlopu bezpłatnego, chyba że zachodzą

przyczyny uzasadniające rozwiązanie umowy o pracę z winy pracownicy lub zakład pracy ulega likwidacji.

§ 6. 1. Pracownica korzystająca z urlopu bezpłatnego zachowuje po powrocie do pracy ciągłość pracy, to jest okres pracy przed urlopem bezpłatnym podlega wliczeniu do okresu pracy po zakończeniu tego urlopu w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ciągłości pracy w danym zawodzie lub służbie bądź w szczególnych warunkach, od których zależy nabycie tych uprawnień.

2. Okresy urlopu bezpłatnego w wymiarze nie przekraczającym 6 lat uważa się za okres zatrudnienia w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach.

3. Okres urlopu bezpłatnego wlicza się do okresu pracy, od którego zależy wymiar urlopu wypoczynkowego. Pracownica, która korzystała z urlopu bezpłatnego nabywa prawo do urlopu wypoczynkowego z dniem 1 stycznia roku kalendarzowego następującego po roku, w którym podjęła zatrudnienie po zakończeniu urlopu bezpłatnego.

§ 7. Traci moc uchwała nr 158 Rady Ministrów z dnia 24 maja 1968 r. w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących, opiekujących się małymi dziećmi (Monitor Polski Nr 24, poz. 154).

§ 8. Pracownicom, które korzystały lub korzystają w dniu wejścia w życie niniejszej uchwały z bezpłatnego urlopu na podstawie uchwały, o której mowa w § 7, przysługuje prawo do bezpłatnego urlopu w wymiarze określonym w § 1, nie dłużej jednak niż do ukończenia przez dziecko 4 lat życia. Na poczet tego urlopu zalicza się urlop wykorzystany na podstawie przepisów dotychczasowych.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz